

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt stanowi uzupełnienie projektu ustawy o ustroju i organizacji Krajowej Rady Sądownictwa. W kompleksowy sposób określa on zasady procedowania Krajowej Rady Sądownictwa (dalej jako: „KRS”), w tym również tryb wnoszenia i rozpoznawania odwołań do uchwał KRS.

Przyjęta systematyka – uregulowania w dwóch odrębnych aktach normatywnych kwestii dotyczących ustroju oraz sposobu działania (procedowani), jest wzorowana na rozwiązaniach, które z powodzeniem zostały zastosowane w odniesieniu do Trybunału Konstytucyjnego (zob. ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1422 z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2393)). Oddzielenie zagadnień ustrojowych względem tych o ściśle procesowym charakterze pozwala na skonstruowanie przepisów, o zdecydowanie wyższym poziomie klarowności. Dzięki temu ustawy są zdecydowanie bardziej wyczerpująco sformułowane, przez co nie dochodzi do wątpliwości z ich wykładnią. Dodatkowym walorem takiego rozwiązania jest zwiększona podatność na nowelizacje, gdyż nawet poważniejsza nowelizacja jednej nie będzie zaburzać struktury drugiej ustawy.

Za punkt wyjścia w zaprezentowanych niżej zmianach uznano oderwanie przepisów postępowania przed KRS od przepisów postępowania cywilnego (k.p.c.). Ich obecnie stosowanie napotyka szereg trudności, gdyż nie respektuje specyfiki postępowania przed KRS, jak również jest ustrojowej pozycji prawnej. Mając to na uwadze koniecznym się stało implementowanie niektórych rozwiązań z powodzeniem stosowanych w przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm., dalej jako: „k.p.a.”). Ich wprowadzenie ma na celu uczynienie postępowania przed KRS maksymalnie przejrzystym i logicznym, przy jednoczesnym zagwarantowaniu jego sprawności. Konsekwencją powyższego jest uregulowanie kompletnie nowego trybu postępowania zarówno w ramach postępowania przed KRS, jak i w ramach postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym.

Opisywane niżej zmiany zostały przedstawione w enumeratywy sposób, poprzez odwołanie się do przywoływanych przepisów z projektu. Do zmian tych należy:

- I. Art. 3 – określana w art. 3 zasada wszechstronnego rozpoznania spraw wstępuje na gruncie obecnie obowiązujących przepisów. Znamienne jest jednak to, iż został ona ograniczona wyłącznie do postępowań indywidualnych (zob. art. 33 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 269 z późn. zm.)). Mając na uwadze, iż w ramach projektu ustawy o ustroju i organizacji Krajowej Rady Sądownictwa, organ ten ma zostać wyposażony w nowe kompetencje za w pełni uzasadnione jest rozszerzenie przedmiotowej zasady na wszystkie postępowania toczące się przed KRS.
- II. Art. 4 – przepis ten stanowi uzupełnienie do zasady wszechstronnego rozpoznawania spraw. Proponuje się wprowadzenie do ustawy procesowej przepisu wzorowanego na art. 7b k.p.a. tj. regulacji normatywnej określanej jako zasada współdziałania/zasada współpracy. Dzięki temu KRS będzie miała normatywną podstawę prawną aby m.in. występować do organów administracji publicznej w celu wszechstronnego rozpoznania sprawy zawilej przed KRS. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że sformułowanie niniejszego przepisu gwarantuje, iż nie będzie on mógł być wykorzystywany wyłącznie w celu przedłużenia postępowania przed KRS. Wynika to z zastrzeżenia, iż KRS może wystąpić do podmiotów trzecich wyłącznie „w zakresie niezbędnym do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego”. Ponadto występując do tychże KRS zobowiązana będzie wykorzystywać środki adekwatne do charakteru, okoliczności i stopnia złożoności postępowania.

- III. Art. 5 – w ramach proponowanych zmian postuluje się wprowadzenie do ustawy zasady wzorowanej na tej z art. 8 § 2 k.p.a. zasady utrwalonej praktyki. Ma to na celu przede wszystkim przyspieszenie postępowań przed KRS, w tym także najpełniejsze respektowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego wydanego w odniesieniu do uchwał KRS. Ponadto będzie w zasadniczy sposób wzmacniać zasadę pewności prawa, a tym samym eliminować ewentualną przypadkowość rozstrzygnięć KRS, co w wyraźny sposób powinno się przedkładać na zmniejszenie ilości odwołań od uchwał KRS.
- IV. Art. 7 – proponowana regulacja jest podobnie jak wcześniejsze wzorowana na zasadach ogólnych k.p.a. W niniejszym przypadku chodzi o implementowanie na grunt ustawy procesowej zasady, o której mowa w art. 9 k.p.a., tj. zasady pouczenia, a także ponoszenia konsekwencji błędnego pouczenia, o której mowa w art. 12 k.p.a. Na tej podstawie KRS będzie obowiązana pouczać uczestników postępowania przed Radą o przysługujących im prawach i obowiązkach. Ponadto w sytuacji błędnego pouczenia przez KRS uczestnika postępowania nie będzie on ponosił z tego tytułu negatywnych konsekwencji prawnych. W założeniu rozwiązanie to przyczyni się do zwiększenia profesjonalizmu i przejrzystości w postępowaniu przed KRS.
- V. Art. 13 – przepis ten jest konsekwencją charakteru postępowania przed KRS. Organ ten bez wątpienia jest organem władzy publicznej posiadającym konstytucyjną podstawę prawną. Z tych również względów postępowanie przed nim jest postępowaniem, któremu znacznie bliżej do postępowania przed organami administracji publicznej niż (obecnie) postępowaniu cywilnemu. Postępowanie przed KRS charakteryzuje się brakiem równości stron postępowania oraz inkwizycyjnością. Są to zatem cechy biegunowo odległe od postępowania cywilnego, gdzie strony mają równą pozycję prawną zaś w postępowaniu występuje wyraźny pierwiastek kontradiktoryjności (zob. m.in. art. 3, 233 k.p.c.). Mając to na uwadze sposób obliczania terminów w postępowaniu przed KRS powinien bazować na rozwiązaniach przyjętych w k.p.a., tym bardziej, iż zawarta tam regulacja (Dział I. Rozdział 10 k.p.a.) jest bardzo przejrzysta w swojej konstrukcji.
- VI. Art. 14 – w ramach zmian proponuje się wprowadzenie do ustawy procesowej możliwości zawieszenia przez KRS postępowania. Jest to tym bardziej uzasadnione faktem, iż ominięcie tegoż uprawnienia w obecnie obowiązującej ustawie o KRS jest oceniany jako poważne przeoczenie (luka prawna). Proponuje się zatem by KRS śladem sądów administracyjnych był uprawniony do zawieszenia postępowania w sytuacji gdy podjęcie uchwały będzie uzależnione „od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez Sąd Najwyższy, Trybunał Konstytucyjny lub międzynarodowym organ sądowy, w szczególności w Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub Europejski Trybunał Praw Człowieka” (por. art. 125 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm., dalej jako: "p.p.s.a.")).
- VII. Art. 18 ust. 1 pkt 3 – proponuje się uzupełnienie obecnie obowiązujących o konieczność wyłączenia się z postępowań przed KRS w stosunku, do osób, w których członek KRS był pełnomocnikiem. Jest to konieczne ze względu na zasiadanie w KRS osoby powołanej przez Prezydenta RP bądź posłów oraz senatorów, którzy przed uzyskaniem stosownego mandatu wykonywali zawody adwokata lub radcy prawnego. Bez wątpienia w sytuacji, gdy postępowanie przed KRS będzie dotyczyło osoby, której dany poseł (senator lub osoba będąca przedstawicielem Prezydenta RP) był uprzednio pełnomocnikiem procesowym powoduje konflikt interesów, to zaś implikuje konieczność uzupełnienia wyłączenia się danego członka KRS o ww. okoliczność.
- VIII. Art. 28 – proponuje się rozszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do zobowiązania zwołania posiedzenia plenarnego KRS o: (1) osoby powołanej przez Prezydenta RP oraz (2) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. W obecnie obowiązującej ustawie prawo to przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości oraz co najmniej 1/3 liczby członków KRS (art. 20 ust. 2 obecnie obowiązującej ustawy o KRS).

- IX. Art. 31 ust. 2 – proponuje się aby w sprawach odwołania prezesa sądu, nie było powołanego zespołu do rozpoznania tego typu sprawy ale nad sprawą pochylała się cała komisja stała KRS (komisja do spraw wizytacji i lustracji). Dzięki temu rozwiązaniu ww. rodzaju sprawy będą rozpoznawane w sposób najbardziej transparentny. Co więcej rozwiązanie to realnie wzmocni odwołanie od rozstrzygnięcia Ministra Sprawiedliwości w tym zakresie, a także pośrednio wyeliminuje ewentualne nadużycia ze strony Ministra Sprawiedliwości w tym zakresie, co z kolei wzmocni niezależność sądów.
- X. Art. 32 ust. 2 i 4 – proponuje się doprecyzowane rozwiązań obecnie zawartych w art. 31 ust. 1 zdanie drugie obecnej ustawy o KRS, poprzez określenie, że większy zespół musi liczyć albo 5 albo 7 osób (liczba nieparzysta).

Ponadto wprowadza się zakaz, zgodnie z którym członkami zespołu nie mogą być sędziowie sądu, z którego działalnością sprawa jest związana, oraz sądu działającego w tym samym okręgu sądowym.

Jednocześnie eliminuje się nadzwyczajne uprawnienia Ministra Sprawiedliwości, o których mowa w art. 31 ust. 2a-2d obecnie obowiązującej ustawy o KRS.

- XI. Art. 37 ust. 2 – w ramach zmian proponuje się wprowadzenie do ustawy procesowej regulacji normatywnej wprost określającej dopuszczalne rozstrzygnięcia KRS. Obecnie kwestia ta pozbawiona jest podstawy prawnej i bazuje przede wszystkim na orzecznictwie Sądu Najwyższego. Z tych również względów za konieczne jest *expressis verbis* uregulowanie, że w postępowaniu nominacyjnym na stanowisko sędziego KRS może m.in. podjąć uchwałę: (a) o przedstawieniu więcej niż jednego kandydata na wolne stanowisko sędziowskie lub asesorskie; albo (b) o nieprzedstawianiu żadnego z kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie lub asesorskie.
- XII. Art. 39 ust. 2 pkt 3 – zmiana w tym zakresie polega na podkreśleniu przykładowego charakteru przesłanek wymienionych w ustawie procesowej (obecnie jest to wyinterpretowane przez orzecznictwo Sądu Najwyższego), a zatem umożliwienia stosowania przez KRS również innych kryteriów, których zastosowanie uzupełniało kryteria ustawowe.

Ponadto proponuje się uzupełnienie kryteriów ustawowych o posiadany przez danego kandydata dorobek naukowy, przy czym zastrzega się, że chodzi tutaj wyłącznie o dorobek wartościowy ze względu na działanie organów ochrony prawnej (sądy, prokuratura, policja, adwokatura etc.). Powyższe obostrzenie jest konieczne ze względu na sytuacje trudności w ocenie kandydatów posiadających dorobek naukowy jednak z innych gałęzi prawa np. prawa karnego oraz prawa rzymskiego. Ponadto ze względu na kryteria jakie ustawodawca stawia kandydatom na sędziów w sądzie administracyjnym (zob. art. 6 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2492 z późn. zm.)).

- XIII. Art. 40 ust. 2 – proponuje się likwidację możliwości wzięcia udziału w posiedzeniu zespołu przedstawicieli samorządów zawodowych oraz Prezesa Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (por. art. 36 ust. 2 obecnej ustawy o KRS). Przepis ten jest obecnie przepisem faktycznie martwym – ww. podmioty nie uczestniczą w pracach zespołów KRS. Konieczność wzywania tychże na posiedzenia zwiększa koszty postępowania, a także spowalnia sposób procedowania, stąd również uzasadnione jest wyeliminowanie obecnego zapisu w tym przedmiocie, i zastąpienie go proponowaną możliwością wyrażenia pisemnego stanowiska o danym kandydacie.
- XIV. Art. 42 ust. 2 – proponuje się zmianę w sposobie w sposobie rozpoznawania uwag do oceny kwalifikacji asesora sądowego (zob. art. 37a obecnie obowiązującej ustawy o KRS). W ramach tego postuluje się wprowadzenie pięcioosobowych składów lustrujących, w skład których wchodzić będzie

(jak obecnie) trzech sędziów wizytatorów wyznaczonych w drodze losowania z obszaru innej apelacji oraz dwóch, losowo wybranych sędziów będących członkami KRS. Dzięki temu KRS uzyskuje realny wgląd w pracę asesora, nie będąc uzależnionym (jak jest obecnie) od oceny podmiotów zewnętrznych.

- XV. Art. 44 – w ramach projektowanych zmian proponuje się ograniczenia możliwości dokonywania ponownych głosowań wyłącznie co do sytuacji, gdy w pierwszym głosowaniu nikt nie uzyskał bezwzględnej większości głosów. Zmiana ta jest konsekwencją stwierdzenia przez Sąd Najwyższy niekonstytucyjności przepisów dot. ponownego głosowania (zob. wyrok SN z dnia 16 lutego 2022 r. sygn. akt I NKRS 163/21).
- XVI. Dział II. Rozdział 8. Postępowanie w sprawach wyrażenia wykładni w odniesieniu do przepisów normujących ustroj sądów powszechnych, wojskowych, administracyjnych i Sądu Najwyższego – postuluje się wyodrębnienie powyższego postępowania w formie osobnego rozdziału. Ponadto, by w ramach orzekania w sprawach wykładni przepisów ustrojowych uchwały KRS podlegały publikacji w Dzienniku Urzędowym "Monitor Polski". Ma to na celu poddanie maksymalnemu zasięgowi oddziaływania tychże uchwał i jest konsekwencją założenia, że będą one miały trwały charakter (co wynika z proponowanej zasady utrwalonej praktyki – zob. pkt. III. uzasadnienia).
- XVII. Dział II. Rozdział 9. Postępowanie w sprawach odwołań od podziału czynności w sądzie – proponuje się aby postępowanie w sprawach tego zakresu znalazło się w całości w przepisach ustawy procesowej (obecnie jest bardzo lakonicznie uregulowane i to w odrębnej ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych, w art. 22a § 6). Zmiana ta, analogicznie jak ta z pkt XVI. ma na celu wyczerpujące uregulowanie przedmiotowej problematyki oraz uczynienie postępowań w tym zakresie maksymalnie przejrzystymi.
- XVIII. Art. 48 – proponuje się zadekretowanie w ustawie procesowej możliwości – w ramach rozpoznania odwołania od podziału czynności w sądzie – przeprowadzenia lustracji w pracy sędziego/asesora sądowego odwołującego się od nowego podziału. Ma to na celu pełne zweryfikowanie pracy sędziego, a także umożliwienie wypracowania stanowiska co do jego dotychczasowej pracy w danym zakresie orzecznictw (innymi słowy umożliwienia ustalenia czy zasadne są zmiany w zakresie czynności wykonywanych przez sędziego). Przepis ten ma służyć pełnemu wdrożeniu zasady z art. 4 (zob. pkt. I. uzasadnienia).
- XIX. Art. 52 – ze względu na wyczerpującą regulację w zakresie spraw dot. (a) przeniesienia w stan spoczynku, (b) powrotu na zajmowane stanowisko oraz (c) powrotu na urząd sędziego, która to jest zawarta w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych, za zasadne uznano zachowanie tego stanu rzeczy i porzucenie na odesłaniu do przepisów ww. ustawy.
- XX. Dział II. Rozdział 10. Wznowienie postępowania – rozszerzenie katalogu spraw, w których właściwym będzie KRS wymusza wprowadzenie do ustawy procesowej instytucji wznowienia postępowania. Proponowane przesłanki umożliwiającego wznowienie postępowania zostały, wzorowane na regulacji z art. 145, 145a i 145b k.p.a. Jednocześnie zachowuje się brak możliwości wznowienia postępowania co do postępowania nominacyjnego (zob. art. 45a obecnej ustawy o KRS). W celu zachowania bezpieczeństwa prawnego proponuje się czasowe ograniczenie prawa do wznowienia postępowania (wzorowane na art. 146 k.p.a.). Uwzględniając specyfikę postępowań przed KRS proponuje się wprowadzenie zamkniętego katalogu podmiotów mogących (obok KRS działającej w tym zakresie z urzędu) żądać wznowienia postępowania. Są to: (a) Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego; (b) Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego; (c) Minister Sprawiedliwości; (d) Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, a w sprawach indywidualnych również uczestnik postępowania.

XXI. Dział III. Postępowanie rewizyjne – najistotniejsza zmiana. Proponuje się zasadnicze przemodelowanie instytucji zaskarżenia uchwał KRS. Zmiany w tym zakresie w żadnym wypadku nie ograniczają kognicji Sądu Najwyższego w tym przedmiocie. Ich treścią jest uczynienie z postępowania odwoławczego *sui generis* postępowania przed Sądem Najwyższym w pełni odpowiadającym specyfice postępowania z tego typu spraw oraz respektujących ustrojową pozycję KRS oraz Sądu Najwyższego wśród organów władzy publicznej.

W ramach powyższego postuluje się wprowadzenie nowego środka zaskarżenia w postaci rewizji – środka zaskarżenia służącemu kontroli faktycznej i prawnej uchwały KRS, różniącym się od (obecnie obowiązującej – w skutek odpowiedniego stosowania przepisów k.p.c.) skargi kasacyjnej m.in. tym, że w toku jego rozpoznania sąd w zasadzie nie przeprowadza dowodu ani też nie orzeka merytorycznie w sprawie. Jednocześnie nie jest to środek tożsamy ze skargą do sądu administracyjnego, która to wszczyna postępowanie sądowoadministracyjne.

Wprowadzenie rewizji względem skargi kasacyjnej respektuje ustrojową pozycję KRS oraz Sądu Najwyższego jako konstytucyjnych organów władzy publicznej niepowiązanych względem siebie instancyjnie (nie tworzących struktury o podporządkowaniu procesowym) ani ustrojowo (KRS nie stanowi organu władzy sądowniczej por. J. Mrozek, *Kontrola i nadzór administracyjny w sądownictwie powszechnym*, Warszawa 2022, s. 45-50). W szczególny sposób akcentuje m.in. to, że zaskarżenie uchwały KRS jest czynnością, o której mowa w art. 183 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm., dalej jako: „Konstytucja RP”), a zatem inną czynnością określoną w ustawie. Tym samym do postępowania w tym przedmiocie nie ma zastosowania art. 176 ust. 1 Konstytucji RP sytuujący co najmniej dwuinstancyjne postępowanie sądowe, które w tym wypadku należy utożsamiać, z postępowaniem służące sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości.

Dzięki powyższemu – separacji postępowania w sprawach odwołań od uchwał KRS oraz utworzenia na jego poczet szczególnego środka zaskarżenia w postaci rewizji, postępowanie w tym zakresie nie budzi wątpliwości zgodności z art. 184 Konstytucji RP ramowo wyznaczającym kognicję względem sądów administracyjnych. Zgodnie z nim jest to m.in. kontrola działalności organów administracji publicznej (którym to KRS również nie jest).

Wprowadzane postępowanie rewizyjne jest wzorowane na procedurze postępowania przed sądami administracyjnymi. Z tych również powodów proponuje się wprowadzić m.in. możliwość autokontroli uchwał przez KRS (art. 70). Ponadto zasady, iż możliwe jest złożenie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do złożenia rewizji (art. 67), dzięki czemu możliwe jest wcześniejsze wejście w życie uchwały KRS, a zatem możliwość jej wykonania (art. 68).

W ramach rozpoznania rewizji proponuje się aby pozostali uczestnicy postępowania przed KRS mieli prawo do złożenia odpowiedzi na rewizję (art. 75), zaś Sąd Najwyższy będzie miał prawo do zwrócenia się o stanowisko do podmiotów trzecich (art. 76). Co więcej zagwarantowane zostaje prawo do *quasi*-interwencji ubocznej podmiotów, których mających interes prawny w postępowaniu rewizyjnym (art. 77 i 78). Dodatkowo wprowadzona zostaje zasada, iż rewizję będą rozpoznawać składy 3 sędziów Sąd Najwyższego, zaś w sprawach nominacji do Sądu Najwyższego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego składy 5 sędziów Sądu Najwyższego (art. 79 ust. 1 oraz art. 80 ust. 1). Jednocześnie zagwarantowano – śladem przepisów dot. rozpoznania skargi nadzwyczajnej oraz art. 28 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 1375 z późn. zm.) – możliwość zarządzenia ze względu na szczególną zawłość lub precedensowy charakter sprawy rozpoznania rewizji z udziałem ławników – w składach odpowiednio: 3 sędziów Sądu Najwyższego i 2 ławników oraz 5 sędziów Sądu Najwyższego i 2 ławników (art. 79 ust. 2 i art. 80 ust. 2).

Wprowadza się – śladem przepisów p.p.s.a. – obowiązek sporządzenia uzasadnienia wyroków wyłącznie uwzględniających rewizję (art. 94 ust. 1 i 2). Ma to na celu maksymalne zdynamizowanie postępowania przed Sądem Najwyższym, a pośrednio również przed KRS. Jednocześnie – analogicznie jak ma to miejsce w art. 141 § 2 p.p.s.a., zachowana została możliwość uzyskania pisemnego uzasadnienia wyroku oddalającego rewizję (art. 94 ust. 2). Wprowadzono również – śladem art. 351 k.p.c. i 157 p.p.s.a. prawa do złożenia wniosku o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego (art. 107).

Ze względu na szczególny charakter postępowania proponuje się wprowadzić odesłanie, iż w sprawach nieuregulowanych w przepisach rewizyjnych odpowiednie zastosowanie będą miały przepisy dot. skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 109). Jest to powodowane sposobem postępowania Sądu Najwyższego w sprawach dot. uchwał KRS, który już obecnie jest zdecydowanie bliższy postępowaniu przed sądami administracyjnymi (p.p.s.a.) niż postępowaniu cywilnemu (k.p.c.).

XXII. Art. 111 – proponuje się zmiany polegające na poszerzeniu katalogu podmiotów uprawnionych do zgłaszania kandydatów na zastępców rzecznika odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów i asesorów sądowych sądów powszechnych, wojskowych i administracyjnych, które to zyskuje: (a) grupa 25 sędziów sądów powszechnych, (b) zgromadzenie ogólne sędziów sądu rejonowego; (c) zgromadzenie ogólne sędziów sądu okręgowego; (d) zgromadzenie ogólne sędziów sądu apelacyjnego; (e) zgromadzenie ogólne sędziów wojewódzkiego sądu administracyjnego; (f) zgromadzenie ogólne sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego; (g) Zgromadzenie Sędziów Sądów Wojskowych oraz (f) Minister Sprawiedliwości, który jako jedyny będzie mógł zgłosić więcej niż jednego kandydata na to stanowisko.

XXIII. Art. 116 ust. 2 i art. 119 ust. 2 – proponuje się by KRS jako podmiot o konstytucyjnej podstawie prawnej był również odpowiedzialny za przeprowadzenie wizytacji w Sądzie Najwyższym. Dotychczas problematyka ta nie była przedmiotem regulacji prawnych, w wyniku czego brak jest podmiotów uprawnionych do przeprowadzenia tychże czynności w Sądzie Najwyższym. Z tych również względów proponuje się zmianę w tym zakresie wyposażając KRS w prawo do jej przeprowadzenia w okresie nie rzadszym niż raz na trzy lata.

W ramach powyższego projektowane zmiany zakładają, że wizytację w Sądzie Najwyższym będzie mógł przeprowadzić wyłącznie sędzia będący członkiem KRS oraz osoba powołana przez Prezydenta RP (art. 119 ust. 2).

XXIV. Art. 119 ust. 1 – wprowadza się zasadę, iż wizytację i lustracje w sądach przeprowadzane przez KRS nie będzie mógł przeprowadzić Minister Sprawiedliwości.